

Bunica

Noaptea, bunica își înțărca somnul
deschidea sertarul de jos al dulapului
și etala valeți de treflă și romb
în care îmi ghicea păcatul și ghinionul.

Bunica vorbea mult despre viață
dar totul se întâmplase cu mult înainte de mine.

Când povestea își răsucea inelul cu piatră verde
ca pe o cale de revelare a sinelui
iar pupila i se încovoia ascunzând acea viață neștiută de nimeni.

Ochii ei văzuseră totul și nu plânseseră niciodată
dar în ei licăreau mai mereu surpriza și curiozitatea.

Ea știa totul, dar nu vorbea decât despre ce știm cu toții.

Sertarul ei ascunde de la o noapte la alta trecutul și viitorul
în etalări ordonate în singurătate
sub aceeași cămașă de noapte.

În părul ei se răsucesc încă degetele mele mici de copil
în ochii ei încă îmi oglindesc știința și frica
dar bunica își astupă din când în când ochiul
ca pe o gaură a cheii
în care nu pătrunde total decât lumina sau somnul.

Androginul

Mi-am lins rănille

fără să am suficientă salivă.

Pielea lui mi-a învelit oasele

cu mirosul organic al cărnii

fără să știu că această carne

stă pe oasele vieții

ca ordaliile mitologice

ce-mi calcă viața-n copite.

El îmi umple tărâmurile cele mai înalte

cu brațe de o frumusețe perfectă

și tălpi aurii

sub care cresc flori de lotus

în 13 000 de culori

și ochi deschiși

în fața Formei.

El mi-a închis rănille

și mi-a dat resursele necesare;

În casa alchimistului lumina sacră arde continuu

și-mi spune că nu știu de ce fug

și de aceea fugeam

ca o constelație de farmece

agresivă ca febra

carnivoră

lascivă.

Cine vrea să caute dincolo de viață

trebuie să caute dincolo de mine

unde peștii șiroiesc

în ape limpezi

adânci

și verzi.

Tata

Am înotat în brațele tatălui

până la ultima lespede.

El a fost primul care a separat

potecile năpădite de iarbă

și păcatele strămoșești.

Tocmai când mă învăța că necesitatea trece înaintea legii

și astfel supraviețuiesc copiii păcatului

Dumnezeu nu i-a văzut strădania

sau poate chiar atunci a închis ochii

fiindcă l-a trimis îndată la scormonit în țărână

peștii mici

până când mâinile lui s-au făcut putregai.

De atunci

încăperea din mine

unde visam alături de tata

servește la a-mi adăposti

suferința de adâncime.

Nu-l mai pot atinge cu mâna

oricât aş pluti spre el pe Calea Sângelui

nu-i mai pot vedea chipul

decât oglindit

în oracolul apostolic

atunci când privesc în ochiul lui Dumnezeu

să văd dacă e ud de căință.